

I

Iedereen zei dat de beveiliging van Barnabas een lachertje was.

Barnabas Hall, dat elegant geplooid ligt in een grillige plek aan het uiteinde van High Street, is een van de mooiste colleges van Oxford. Het heeft veel elementen met uitzonderlijke charme: de zestiende-eeuwse gebouwen in Old Court, bijvoorbeeld, hun lage leien daken in de loop der tijd verwaaid tot lichte golven, hun bakstenen gevels een roesttint; of de kapel met zijn laatmiddeleeuwse glas-in-loodramen en elizabethaanse koperen katheders in de vorm van een zwaan. Maar de prachtige gietijzeren poort aan het einde van Butter Passage sluit niet goed, en het victoriaanse 'kasteel'-hek in Logic Lane, met zijn onvoorspelbare vergrendelingsmechanisme, kan meestal geopend worden met een stevige duw. De hoofdingang zelf, uitgebreid versierd met taferelen van Jezus in de woestenij, is bemand door een traag bewegende oude portier die bijna even pittoresk is als zijn hokje.

Het lijkt de onverstoorde droom van een bovennatuurlijke geest. Maar dat is bedrieglijk. Zoals elk college van Oxbridge is het een hoogwaardig bedrijf, gelinkt aan ondernemingen en regeringen over de hele wereld, een knooppunt in een globaal netwerk van informatie en regeringen, en zijn professoren en wetenschappers verkopen hun gespecialiseerde expertise aan tientallen verschillende ondernemingen. En daarom, op een vochtige avond halverwege november, met koude motregen en water dat als gelei van de dorpels en vensterbanken van bewerkt steen droop, voerde de rector van Barnabas in de Burton-suite een gesprek met zijn voorname gast, sjeik al-Medina.

De Burton-eetzaal is een van de sieraden van Barnabas. Gevestigd bovenaan trap IV in de noordelijke vleugel van Old Court lijkt het aanvankelijk gehouwen uit een enkel stuk hout,

zwartgeblakerd en verhard door de tijd. Het gipsplafond heeft een fijnmazig vlechtbandmotief en wordt ondersteund door verwrongen eiken balken; de historische vloerplanken kraken als je er maar op blaast en aan de wanden zweven de geschilderde gezichten van de oprichters van het college – bleke, strenge mannen met ronde tudorhoeden – voor de gelakte duisternis van de lambrisering.

Het waren deze schilderijen, of de figuren erop, die de rector interessant probeerde te maken voor de sjeik.

‘Cropwell,’ zei hij, turend. ‘Bisschop van Winchester ten tijde van Hendrik VI. Dat was de koning die gek werd, zoals ik eerder al zei. Hij is een merkwaardig geval.’

De sjeik zei niets.

De rector was een kleine man, zijn massieve kale hoofd vol ouderdomsvlekken, zijn stem soepel maar nerveus. Hij was geweldig goed opgeleid, een geograaf, maar het ontbrak hem aan gezond verstand en hij was niet vies van regelrechte agressie om dat feit te verhullen. Zijn kortvingerige handen maakten zware vormen terwijl hij praatte. De sjeik was fors en gebogen, met een vlezige neus, halfdichte ogen en de gewoonte verontrustend zwijgzaam te zijn. Hij was de emir van het minst bekende van de zeven Verenigde Arabische Emiraten, een multimiljardair, vanzelfsprekend, en drie jaar lang had de rector geprobeerd hem ertoe te bewegen het nieuwe instituut voor vredesstudies van het college te financieren. Hij wist nog niet of hij kans van slagen had. De sjeik was enigmatisch. Ook was hij controversieel: aanhoudende geruchten linkten hem aan schendingen van mensenrechten in zijn eigen land en gruweldaden in andere. In de universiteit was er veel weerstand tegen zijn sponsoring.

Het was halfacht. De rector was gespannen. Het gesprek met al-Medina verliep tot nu toe gekunsteld. Eerder die dag had er een rondleiding over het terrein plaatsgevonden, een bezichtiging van de collectie islamitische kunst van het college en een opvoering van Engelse fantasie’s, in de kapel gespeeld door de orgelstudent. Maar de sjeik had onaangedaan geleken. Hij was in Istanboel het slachtoffer geweest van een recente moordaanslag,

en wanneer hij sprak was het meestal om iets te vragen over beveiligingsmaatregelen; zo was hem de eenvoudige aard van de camerabewaking van het college opgevallen. De rector, een man met weinig belangstelling voor zulke aangelegenheden, vermoedde op zijn beurt dat zijn geruststellingen niet helemaal effectief waren geweest. Terwijl hij over de zuur kijkende bisschop van Winchester praatte, was hij zich ongemakkelijk bewust van de bodyguard van de sjeik, een knappe man met onrustige ogen die bovenaan de trap buiten heen en weer beende.

Met een miniem gebaar met een hand die half verhuuld was onder zijn witte gewaad excuseerde al-Medina zich van de historische preek van de rector en ging weer overleggen met zijn bodyguard, en de rector nam de gelegenheid te baat om een telefoontje te plegen.

In het hokje bij de hoofdingang zat de portier, Leonard Gamp, met een kop thee te kijken naar de wegwerkzaamheden voor de ingang, waardoor Merton Street tijdelijk afgesloten was. Leonard was vierenzeventig, een volkse veteraan van het politiekorps van Gibraltar en de Londense politie. Hij had het onberispelijke schoeisel en nauwgezette kapsel van een man met strikt traditionele denkbeelden. Zijn respect voor het instituut van de universiteit, die hij inmiddels bijna twintig jaar diende, was oneindig. Toen de telefoon in het hokje ging, nam hij op met zijn gebruikelijke milde 'conciërge'-stem: 'Barnabas Hall, met de portier. Wat kan ik voor u doen?'

De rector zei ongeduldig: 'Leonard, heb je dr. Goodman vanavond gezien?'

'Nee, meneer.'

'Denk je dat hij op de faculteit is? Ik heb zijn kamer geprobeerd.'

'Daar was hij vanmiddag in elk geval wel, hij kwam hierheen om te kijken of er post voor hem was. Ik heb hem niet weg zien gaan. Wilt u dat ik even ga kijken?'

'Dat zou fijn zijn.'

'Ik kan zelf niet weg, ik ben in Burton, met onze gast.'

‘Natuurlijk.’

‘Hij is misschien nog in de collectiezaal. Je kunt daar ook even kijken.’

‘Ja, meneer.’

‘En nog iets, Leonard. We wachten op onze drankjes uit de keuken, maar er lijkt iets mis te zijn gegaan. We verwachtten ze al minstens een halfuur geleden. En ze nemen niet op.’

‘Zal ik het navragen, meneer?’

‘Ja, alsjeblieft. Een sherry en mineraalwater – het liefst Blenheim. En Leonard, zorg dat ze een beetje haast maken. Ze weten hoe belangrijk onze gast is.’

‘Ik ga nu meteen, meneer.’

Die keuken, dacht Leonard bij zichzelf toen hij ophing, heeft er de ballen verstand van. Dan heb je de rector met sjeik Kameel-nog-wat op bezoek, en zijn ze hem helemaal vergeten. Hij plaatste een kartonnen bordje met ZO TERUG in het raam, ging de natte glimmende duisternis in en haastte zich halsstarrig in de richting van de keuken.

Op dat moment, met een dienblad met een groot glas sherry en een fles mineraalwater van Blenheim, was Ameena Najib van de keuken verdwaald in een van de doolhofachtige gangen tussen het middeleeuwse blok met de stallen en de nieuwe Fitzgerald-conferentiesuite. Ze was nog maar vijf weken eerder aangenomen door het college, de eerste begunstigde van het programma voor Syrische vluchtelingen van het college, en alles was nog onbekend voor haar. Engeland zelf was onbekend, en in veel opzichten onbevredigend.

In Syrië was ze afgestudeerd in de rechten; hier was ze een keukenbediende, iemand die je elke simpele taak kon geven, om de ovens schoon te maken of de vuilnis naar buiten te brengen. Zo moest ze vanavond als een eenvoudig hulpje in de huishouding een zak kleren voor het goede doel ophalen bij de deur van de rector.

Vanavond zou echter anders zijn.

Ze had een smal gezicht en kritische ogen. Haar donkerbruine

haar ging schuil onder een strakke hidjab, marineblauw, die bij het keukenjasje van het college paste, dat ze over haar jeans en T-shirt droeg. Met steelse blikken van links naar rechts liep ze snel met haar dienblad door de galerij. Ze hoefde er niet aan herinnerd te worden hoe belangrijk de gast was. Ze kende de schender emir sjeik Fahim bin Sultan al-Medina goed, hoewel ze nooit had gedacht dat hun wegen elkaar daadwerkelijk zouden kruisen. Het was echter geen toeval. God was de schenker van alle kansen. Ook had ze een bericht ontvangen van een landgenoot die de bewegingen van al-Medina bijhield vanaf een veilige plek in Dubai.

Om te beginnen moest ze haar weg uit de conferentiesuite zien te vinden. Het enige gloednieuwe gebouw van het college, een smaakvolle toevoeging door een gerenommeerde Frans-Marokkaanse architect, rook nog steeds naar de olie van timmermannen en oververhit glas. Op nog maar weinig deuren was aangegeven waar de kamer voor diende. Op zoek naar de passage die de nieuwe suite verbond met de Old Court liep ze snel door de galerij, langs lege deuren, naar nog een galerij, waar ze nog meer lege deuren aantrof, en liep erlangs naar een laatste lege deur, op zichzelf, aan het einde. Eventjes luisterde ze eraan, waarna ze naar haar sleutels reikte, tot ze beseftte dat ze die niet meer bij zich had. Ze probeerde de deur – en die ging open.

Ze zag meteen dat ze een fout had gemaakt. Het was niet de verbindingsgang die ze gezocht had, het was helemaal geen gang, maar een kamer gevuld met glazen vitrines met archeologische voorwerpen en aan de wanden schilderijen en wandtapijten. Gehurkt op de vloer midden in de kamer was een man met een grote ronde bril bezig met een krat. Ze herkende hem als een 'don' – een docent. Met zijn telefoon tussen zijn schouder en kin geklemd zei hij tegen iemand dat die zich geen zorgen moest maken. Hij glimlachte naar haar, en de glimlach was zo onverwacht en kil, zo vol moeite en vooral zo Engels dat ze zonder iets te zeggen nerveus naar achteren liep en wegsnelde door de gang. Het was kwart voor acht en ze was later dan ooit.

In de Burton-suite hernamen de rector en al-Medina hun eenzijdige gesprek. De rector vervloekte de medewerkers in de keuken dat ze zo lang over de drankjes deden en hij probeerde een manier te bedenken om het gesprek van de Burton-portretten terug te brengen naar het veelbelovender onderwerp van Arabische kunst. Hij wist er weinig over, maar de collectie van het college van islamitische stukken, het legaat van een oud-student die in de jaren dertig directielid van de Iraakse Petroleummaatschappij was geweest, was indrukwekkend, en hij had haar meteen laten zien aan al-Medina. Ook had hij de moeite genomen om zijn kennis bij te spijkeren over een van de miniaturen, uit een laatmiddeleeuws Perzisch album in de collectie, van een wulpse jonge vrouw die achteroverleunt na een bad, waarvan een reproductie in de studeerkamer van de rector zelf hing. Maar hij wist niet goed hoe hij een dergelijk zinnelijk onderwerp moest aansnijden met de sjeik, van wie hij de religieuze overtuigingen niet kon vaststellen.

Hij waagde een glimlach, die zonder spoor na te laten opgenomen leek te worden in al-Medina's uitdrukking van volkomen onbewogenheid.

Voordat de rector iets kon zeggen werd al-Medina gebeld. Hij haalde zijn telefoon uit zijn gewaad en keek naar de rector op zijn gebruikelijke halfgeloken manier, zonder iets te zeggen.

'Alstublieft,' zei de rector, 'neem vooral op.' Gebarend voegde hij eraan toe: 'Als u wat privacy wilt, voelt u zich wellicht op uw gemak in de andere kamer.'

Zonder te antwoorden ging de sjeik naar het kantoortje ernaast en sloot de deur achter zich, waarmee hij zichzelf afsneed van zowel de rector als zijn eigen bodyguard.

Ameena Najib was intussen aangekomen in New Court. Ze bleef staan en keek om zich heen. Door de mistige duisternis verscheen de kapel voor haar, een enorme stenen slak met een patroon van flauw lichtgevend donkerpaarse ramen. Hij zou leeg zijn, wist ze, zijn functie was decoratief. Rechts bevond zich Cranmer Library, die ruitvormen van licht met rafelige randen

over de donkere binnenplaats wierp. Ze was op de verkeerde plek. Met een scherpe draai, waarbij ze bijna haar drankjes morste, ging ze terug door de kruisgang, rondom tot Old Court, en zag uiteindelijk de noordelijke vleugel voor zich.

Door wilskracht richtte ze haar gedachten op de emir die wachtte op zijn drankje. Terwijl ze verder liep, zag ze hem voor zich, een zware, slaperig ogende man, beroemd in haar land omdat hij zijn tijd afwachtte, wachtte op het juiste moment. En om andere dingen. Ze zag zijn gezicht voor zich, gefotografeerd tegen een achtergrond van vernielde grijze gebouwen en de rokende puinhopen van Kafr Jamal, dat ze ooit haar thuis had genoemd. Zulke foto's bestonden echter niet: de sjeik was roemrucht om zijn ongrijpbaarheid.

Maar God had hem opgespoord.

In de milde, vochtige duisternis van een Engelse stad voelde ze zich opeens een met haar verloren familie, en met degenen die op de een of andere manier nog leefden tussen de ruïnes van hun huizen. Ze was zwak, maar gelukkig was ze niet alleen. Ze zag de sjeik zoals God hem zag, met onverbiddelijk oordeel. Ze zag hem zoals haar zus Anushka hem wellicht zou hebben gezien, als ze nog geleefd had. Fluisterend begon ze te reciteren.

Allahoe akbar, God is de grootste. *Ana la 'Kafr Jamal'*, ik kan Kafr Jamal niet vergeten.

Het was bijna acht uur. Maar nu was ze klaar.

De rector stond alleen en prikkelbaar tussen de eettafel en het portret van bisschop Cropwell, en hij belde nogmaals de keuken. Geen antwoord. Hij belde dr. Goodman, de conservator van het college, en deze keer nam de man op.

'Waar was je in godsnaam?' fluisterde de rector nijdig. 'Ik dacht dat je zou komen.'

Goodman zei: 'Nee. Ik heb het druk gehad. De rondleiding langs de collectie vanmiddag heeft veel extra werk gecreëerd. Als ik hier op tijd klaar ben, kom ik naar het etentje.' Zijn toon was openlijk vijandig.

'Dat is je geraden,' zei de rector botweg.

‘En deze keer,’ voegde hij eraan toe, ‘verwacht ik dat je niet over de verdomde koran begint. Als je denkt dat...’ begon hij boos – maar dr. Goodman had opgehangen, en de rector zat daar woest naar de telefoon te kijken. De Farquar-Koran maakte deel uit van de collectie van het college en was een van Barnabas’ kostbaarste oudheden, maar de Saoedi’s wilden hem terug, en Goodman, de enige arabist van het college, steunde hun zaak. De rector wilde voorkomen dat het weer ter sprake zou komen tijdens het etentje.

Zijn humeur, nooit goed, werd nog slechter.

Na een vluchtige blik op de deur van het kantoor waar de sjeik nog altijd aan de telefoon was, keek hij op zijn horloge, en om de tijd door te komen liep hij naar de eettafel en begon hij het glaswerk en zilveren bestek te controleren, speciaal voor de gelegenheid tevoorschijn gehaald. Het plan was om indruk te maken op zijn weldoener met het soort ontspannen, intieme, intellectueel dynamische bijeenkomst waar Oxford beroemd om was, een laatste daad van overtuiging in een poging de sjeiks betrokkenheid bij het nieuwe instituut te verzekeren. Maar hij kon niet stoppen met piekeren. In het bijzonder wilde hij dat zijn gast zou stoppen met klagen over de beveiliging. Dat wees op een negatieve houding. De bodyguard had de Burtons-kamer bijna een uur lang geïnspecteerd voordat hij zijn werkgever toestond binnen te komen, en was bij de keukens langs geweest om het personeel te ondervragen en het eten te inspecteren. De rector had verscheidene keren op het punt gestaan tegen de man te zeggen dat hij moest beseffen dat hij niet in een rechtsstaat was.

Hij werd bevrijd van deze vervelende gedachten door de late aankomst van de drankjes.

De jonge vrouw kwam binnen met een dienblad.

‘Godzijdank!’ riep de rector uit, en hij merkte haar gefronste wenkbrauwen niet op. ‘Was er een probleem?’

Het meisje negeerde hem en zei met een zwaar accent: ‘Er is man buiten, ondervroeg me.’ Ze was rood aangelopen, haar borst zwoegend alsof ze had gerend. Een aantrekkelijk meisje,

dacht de rector, die haar figuur opmerkte. Ze keek niet naar hem terwijl hij haar opnam, maar keek de kamer rond, alsof ze iets zocht, en ze bleef bij zichzelf mompelen, ritmische lettergrepen die hij niet kon verstaan.

De bodyguard verscheen in de deuropening achter haar, en de rector, geïrriteerd, negeerde hem, en leidde het meisje naar binnen. 'Maak je daar maar geen zorgen over,' zei hij nors tegen haar. 'De amontillado voor mij, dank je. En het mineraalwater...'. Hij gebaarde naar de andere kamer. 'Onze gast is aan de telefoon. Breng het maar naar binnen en zet het op het tafeltje. Stoor hem alsjeblieft niet.' Hij gebaarde dat ze naar binnen kon gaan.

Ameena Najib ademde in, liep zwijgend de zijkamer in en sloot de deur zachtjes achter zich.

De schender zat in een draaistoel en keek weg van haar. Hij praatte Arabisch in zijn telefoon, zich niet bewust van haar aanwezigheid op slechts een paar meter van hem vandaan. Zijn schouders waren zichtbaar voor haar, en de bovenkant van zijn hoofd was kwetsbaar onder zijn witte kaffiya. Ze deed een voorzichtige stap in zijn richting. Toen ze de geluiden van haar eigen taal hoorde, aarzelde ze; er kwam een uitdrukking op haar gezicht, een luisterende trance.

Opeens, alsof hij haar aanwezigheid voelde, stopte de sjeik met praten en draaide zich in zijn stoel naar haar om, en zwijgend keken ze elkaar aan.

De gedachte kwam meteen bij hem op: eindelijk hebben ze me gevonden.

Het meisje was niets – slechts een instrument, een gezicht zonder betekenis.

Hij was opeens moe. Uitgeput.

Het meisje zei niets, dat hoefde ze ook niet. Met haar ogen op die van hem gericht leek ze bereid hem haar gedachten te laten lezen en de woorden die ze daar sprak te horen. Hij kon ze zich voorstellen.

Last wahida, ik ben niet alleen. *Tdhakkar annak batmut*. Vergeet niet dat je zult sterven. En andere strijdkreten, andere hoon.

Hij keek haar ingespannen aan, lamgeslagen door angst, maar intens nieuwsgierig naar wat ze zou doen. Ze zou instructies hebben gekregen van haar compagnons. Wat ging er schuil onder dat uniform? Nog steeds deed ze niets. Wat was haar rol?

Een lang, tergend moment deden ze geen van beiden iets.

Toen werden haar ogen opeens groot, ze zoog haar adem in, en alsof ze hem voor eeuwig verwijderde uit deze wereld, draaide ze zich abrupt om en liep snel de kamer uit.

De rector merkte aanvankelijk de onrust van de sjeik niet op toen hij meteen na het meisje tevoorschijn kwam uit de kamer. Hij glunderde toen hij zijn glas amontillado hief. 'Beter laat dan nooit,' zei hij. 'Proost.'

'Wie is dat meisje?' vroeg de sjeik.

De rector keek hem vragend aan. 'Uit de keuken? Die is nieuw hier. Aneesha, geloof ik. Of Anika, misschien.'

De sjeik klapte in zijn handen en zijn bodyguard kwam aangesneld door de kamer.

Welk belang hechtte hij aan het meisje, vroeg de rector zich af terwijl hij van zijn sherry nipte en ze zag praten. Al-Medina had onverwacht zijn slaperigheid van zich afgeschud; hij sprak nu tegen deze man in abrupte vlagen Arabisch, alsof hij in de greep was van een bepaalde opwindung. De rector wist niets over het privéleven van al-Medina, maar stond zichzelf toe zich voor te stellen dat de sjeik veel vrouwen had. Hij had ooit intieme details te horen gekregen over de seksuele regelingen van Arabische prinses van een schunnige diplomaat, die hij niet bepaald de mond had gesnoerd.

Al-Medina eindigde zijn speech met een bevel en de bodyguard rende de kamer uit en snel de trap af.

De rector was verbijsterd. 'Ze is een vluchteling,' opperde hij, 'uit Syrië. We hebben een hulpprogramma, dat zojuist gestart is. Ze is hier pas bij ons sinds de nulde week,' voegde hij eraan toe. 'Volgens mij valt het haar zwaar.'

De sjeik gaf geen antwoord.

'Nulde week,' zei de rector behulpzaam, 'is de week vóór

het begin van het semester. Het najaarssemester, bedoel ik,' vervolgde hij na een moment, 'dat altijd begint op de zondag na Sint-Michielszomer.'

Zijn uitleg maakte geen indruk. Hij fronste zijn wenkbrauwen. Misschien lag de moeilijkheid in een bepaald aspect van al-Medina's buitenlandsheid. Hij probeerde zich de geheimzinnige verschillen tussen de sjiieten en de soennieten te herinneren, waarover hij niet veel wist.

De sjeik draaide zich om en keek hem kwaad aan. 'Hoe is ze hier gekomen?'

De rector verbaasde zich over de felheid van zijn toon. Hij zei: 'Dat weet ik zo voor de vuist weg niet. Haar reis was ongetwijfeld heel moeilijk.'

'Wie zijn haar compagnons?'

Wat moest hij met zo'n uitzinnige vraag? 'Ik geloof dat haar ervaringen het moeilijk voor haar hebben gemaakt om makkelijk vriendschappen te sluiten,' zei hij.

Hij begon zich gekoeioneerd te voelen. Hij merkte hoe bleek al-Medina was, hoe aandachtig zijn gedrag. Nu stelde de sjeik zijn vraag in andere bewoordingen: 'Zijn er nog anderen van haar soort hier?'

Uiteindelijk begreep de rector het. De man was bang voor het meisje, hij dacht dat ze iets tegen hem beraamde. Wat een paranoia! Met waardigheid zei hij: 'Ze is natuurlijk grondig nagetrokken. Grondig.'

Maar de sjeik negeerde dit. Met zachte stem zei hij: 'Wie heeft u over mijn bezoek verteld? Wie?'

De rector voelde zich nu het onderwerp van een oneerlijke beschuldiging en zei: 'Helemaal niemand. Op degenen die het moesten weten na,' voegde hij eraan toe.

De enige reactie van de sjeik was het verlengen van zijn starrende blik. Met een misselijkachtig gevoel van angst drong het tot de rector door dat de sjeik op het punt stond weg te lopen – en tot vijfendertig miljoen pond financiering met zich mee te nemen. En inderdaad, terwijl de rector daar hulpeloos stond, maakte al-Medina een ongeduldig gebaar van afwijzing, maar

op dat moment, tot opluchting van de rector, kwamen de andere gasten voor het etentje de trap op, voorafgegaan door zijn vrouw, en hij begon iedereen meteen vlug aan elkaar voor te stellen. Zijn vrouw, die drie jaar eerder een beroerte had gehad, strompelde naar voren met een geforceerde uitdrukking, en klampte de sjeik aan met een glimlach die haar echtgenoot herkende als gekunsteld, waarna ze opgewekt een gesprekje met hem begon. De gasten werden gevolgd door een serveerster met twee flessen Mumm en een klein zilveren dienblad met hors-d'oeuvres. De klok van Barnabas luidde halfnegen en al-Medina werd overspoeld door zijn gasten, waardoor zijn vertrek voorkomen werd.

Buiten zag Ameena Najib de bodyguard naderen, zijn hoofd heen en weer draaiend, snel in de richting van de keuken lopend. Half hurkend op de strook met grind die om de Great Hall liep, drukte ze zich tegen zijn muur toen de bodyguard op gelijke hoogte met haar kwam, zijn pas vertraagde en de schaduw in tuurde. Hij kwam dichterbij, en nog dichterbij, en bleef staan. Zijn blik trof de hare, een vluchtig moment van herkenning ging tussen hen heen en weer, toen draaide hij zich om en liep hij kordaat verder. Ze bracht haar gezicht omhoog naar de milde, vochtige lucht en voelde dat ze trilde. Ze was op de proef gesteld en geslaagd. Het eerste deel van haar taak zat erop. Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en schreef snel een berichtje.

Hadha huwa. Hij is het. Ihna jahizeen. We zijn klaar.

Maar voordat ze het kon sturen, hoorde ze van dichtbij haar naam roepen – ‘Ameena! Wat doe je daar?’ – en geschrokken draaide ze zich om, betrapt met de telefoon in haar hand, het berichtje niet verstuurd.

In de Burton-suite werd de champagne geschonken. Naast de rector en zijn vrouw waren er nog vier gasten om de sjeik te vermaken. De humorloze dr. Goodman, de noodzakelijke arabist.